

РЕШЕНИЕ

№ 1685

гр. София, 17.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 24 състав,
в публично заседание на 08.03.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Бранимира Митушева

при участието на секретаря Гергана Мартинова , като разгледа дело номер **6031** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 292 – 293 от АПК.

Образувано е по искова молба на [фирма], [населено място], представляван от К. Т. К., срещу ДНСК и РДНСК – С. с искане да се приеме за установено, на основание чл. 292 във връзка с чл. 285, ал. 1 от АПК, по отношение на ответника, че задължението за изпълнение на заповед № ДК-02-ЮЗР-401/18.08.2011 г. на началника на отдел „Координация и контрол“ при РДНСК – Югозападен район е погасено по давност и не съществува по отношение на ищеца.

В исковата молба се твърди, че задълженията, произтичащи от заповед № ДК-02-ЮЗР-401/18.08.2011 г. на началника на отдел „Координация и контрол“ при РДНСК – Югозападен район са погасени по давност, доколкото от влизане в сила на заповедта – на 18.08.2011 г. до датата на връчване на уведомление изх. № СО-1552-01-896/02.06.2020 г. на началника на ДНСК, връчено на ищеца на 09.06.2020 г., са изминали повече от 5 години. В исковата молба се сочи, че доколкото не се установява да са предприети други действия по принудително изпълнение на заповедта, които да са прекъсвали давността, то се обоснова извод, че задължението за премахване на незаконния строеж е неизскуемо и погасено по давност. Моли съда да установи по отношение на ответника, че задължението по влязлата в сила заповед е отпаднало, поради изтекла погасителна давност. Претендира присъждане и на разноси по делото.

Ответникът – ДНСК, редовно призван, в съдебно заседание не изпраща

представител и не изразява становище по исковата молба.

Ответникът – РДНСК – С., редовно призван, чрез процесуалния си представител оспорва исковата молба и счита същата за неоснователна. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на процесуалния представител на ищеца.

СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА, редовно уведомена, не изпраща представител.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните и приети по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

Със заповед № ДК-02-ЮЗР-401/18.08.2011г. на началника на отдел „Координация и контрол“ при РДНСК – Югозападен район е наредено, на основание чл. 225, ал. 2, т. 2 във връзка с чл. 222, ал. 1, т. 10 от Закона за устройство на територията /ЗУТ/, да бъде премахнат незаконен строеж „Прозирна ограда от метална конструкция с мрежа и дървени пана“ в УПИ IX – за КОО, кв. 233, по плана на [населено място], м. „М. махала“, район „Надежда“, Столична община. В заповедта е посочено, че незаконната ограда е монтирана от [фирма]. Видно от направено отбелязване на приложеното по делото копие на заповедта същата е съобщена на 15.11.2011 г. на Н. А., представляваща [фирма], собственик на УПИ IX – за КОО, кв. 233, като по делото липсват доказателства за редовно връчване на заповедта на [фирма]. С жалба вх. № ЮЗР11-1368-04-031/02.09.2011 г. жалбоподателят е уведомил издателят на процесната заповед, че има проблем с нейното изпълнение. От констативен протокол № С11-776/02.11.2017 г. се установява, че цитираната заповед не е обжалвана, като такива твърдения не поддържа и самият жалбоподател, който сочи изрично в молба-уточнение, че заповедта е влязла в сила на 18.08.2011 г.

Изпълнителното производство е започнало с издаване на покана за доброволно изпълнение по чл. 277, ал. 1 от АПК изх. № ЮЗР11-1368-01-034/07.11.2017 г. на началника на РДНСК – Югозападен район във връзка с протокол № С11-776/20.03.2017 г., съгласно който незаконният строеж не е премахнат. Видно от приложен по делото констативен протокол № С11-776/05.02.2018 г. управителката на [фирма] не е открита на адреса, поради което е поставено съобщение № С11-776/05.02.2018 г. по § 4 от ДР на ЗУТ чрез залепване на таблото в сградата на район „Надежда“, Столична община, и на адрес: [населено място],[жк][жилищен адрес] /служебна бележка № С11-776/05.02.2018 г./. Съгласно писмо изх. № С11-776-00-184/08.02.2018 г., тъй като извършителят на строежа не е бил открит на адреса за кореспонденция, то поканата за доброволно изпълнение е изпратена за публикуване на интернет страницата на ДНСК. С възражение вх. № СО-1552-02-845/02.03.2018г. К. К., в качеството ѝ на представляващ [фирма], е възразила срещу премахването на незаконния строеж, поради липса на достъп до оградата. С жалба вх. № СО-1552-09-323/19.07.2018 г. К. К., в качеството ѝ на представляващ [фирма] е отказала да предприеме действия по принудително изпълнение на процесната заповед, тъй като оградата се намира върху имотната граница. Съгласно протокол № С11-776/02.03.2018 г., съставен от служители на РО „НСК“ – С., процесният незаконен строеж не е премахнат.

С писма от 17.01.2018 г. от началника на РО „НСК“ – С. са изискани от няколко дружества представяне на оферти за принудително премахване на незаконния строеж. На 02.03.2018 г. от работна група към ДНСК е бил съставен протокол за

предварително проучване на принудително изпълнение на премахването на незаконен строеж, ведно с количествено-стойностна сметка. С писмо изх. № ЮЗР-11-1368-00-198/09.03.2018 г. началника на РДНСК – Югозападен район е възложил на началника на РО „НСК“ – С. събиране на оферти за избор на изпълнител на принудителното премахване на процесния строеж по подадената количествено-стойностна сметка. С писма от 12.03.2018 г. от началника на РО „НСК“ – С. са изискани от няколко дружества представяне на оферти за принудително премахване на незаконния строеж. С писмо вх. № С11-776-01-681/14.03.2018 г. [фирма] е представило количествено-стойностна сметка за премахване на процесния строеж. С писмо изх. № С11-776-00-967/19.07.2018 г. началникът на РО „НСК“ е предложил на ДНСК да бъде издадено възлагателно писмо за принудително изпълнение на цитираната заповед с избрания изпълнител [фирма].

С нова покана изх. № С11-776-01-764/11.12.2019 г. е поискано от строителни фирми предоставяне на оферти за избор на изпълнител на процесната заповед. На 22.05.2020 г. ДНСК е сключила договор с [фирма] да извърши принудително изпълнение на влязла в сила заповед № ДК-02-ЮЗР-401/18.08.2011г. на началника на отдел „Координация и контрол“ при РДНСК – Югозападен район. С възлагателно писмо изх. № СО-1552-01-896/02.06.2020 г. на началника на ДНСК е възложено принудителното изпълнение на заповед № ДК-02-ЮЗР-401/18.08.2011г. на началника на отдел „Координация и контрол“ при РДНСК – Югозападен район на [фирма], което следва да се извърши в периода от 10.00 часа на 13.07.2020 г. до 17.30 часа на 17.07.2020 г.

При така установените факти, съдът достига до следните правни изводи:

Искът е процесуално допустим - подаден е от лице с активна процесуална легитимация, длъжник по изпълнението, съгласно влязла в сила заповед № ДК-02-ЮЗР-401/18.08.2011г. на началника на отдел „Координация и контрол“ при РДНСК – Югозападен район. Съдът приема, че отрицателният установителен иск по чл. 292 от АПК може да се подаде без ограничение във времето, преди, по време или след осъществяване на изпълнението.

Разгледан по същество искът е неоснователен по следните съображения:

Предмет на установяване в настоящото производство е обстоятелството, че макар и възникнало, изпълняемото задължение е престанало да съществува или е станало неизискуемо. Съгласно приложимата норма на чл. 292 от АПК вече възникналото задължение може да се оспори само въз основа на факти, настъпили след издаване на изпълнителното основание. В тази връзка в тежест на ищеца е да установи, при условията на пълно, главно доказване, че след влизане в сила на заповед № ДК-02-ЮЗР-401/18.08.2011г. на началника на отдел „Координация и контрол“ при РДНСК – Югозападен район – изпълнително основание по смисъла на чл. 268, т. 1 от АПК, са настъпили нови факти, които изключват, погасяват или отлагат изпълнението на задължението за премахване на процесния незаконен строеж „Прозирна ограда от метална конструкция с мрежа и дървени пана“. В процесния случай ищецът основава твърденията си и ангажира доказателства, които не представляват нови факти по смисъла на чл. 292 АПК. Предмет на иска с правно основание чл. 292 от АПК е установяването, че въпреки наличието на възникнало изпълняемо право, то е престанало да съществува или е станало неизискуемо, като в случая с исковата молба е направено изявление за изтекла погасителна давност.

Настоящият съдебен състав намира, че от приетите по делото писмени доказателства

безспорно се установява, че заповед № ДК-02-ЮЗР-401/18.08.2011г. на началника на отдел „Координация и контрол“ при РДНСК – Югозападен район, е влязла в сила, обстоятелство, по което и страните не спорят. Доколкото по делото не се съдържат доказателства за редовно връчване на процесната заповед и при съобразяване на обстоятелството, че с жалба вх. № ЮЗР11-1368-04-031/02.09.2011г. ищецът е уведолил издателят на процесната заповед, че има проблем с нейното изпълнение, то съдът приема, че заповедта е влязла в сила на 02.09.2011 г., на която и дата нейният адресат изрично е заявил факта на узнаването на съдържанието на административния акт и липсата на воля за оспорването му. Следователно, от датата 02.09.2011 г. е започнал да тече 5-годишният давностен срок по чл. 285, ал. 1 от АПК.

Съгласно цитираната разпоредба, ако специален закон не разпорежда друго, изпълнителното основание не се привежда в изпълнение, ако са изминали 5 години от влизането му в сила, като давността не се прилага служебно /ал. 2/. Погасителната давност е юридически факт - определен от закона период от време, с изтичането на който настъпват определени правни последици – погасяване на правото на иск за принудително изпълнение на притезанието. Тя може да се претендира чрез възражение /чл. 282, ал. 1, т. 9 от АПК/ или чрез иск /чл. 292 от АПК/. В конкретния случай, за да се установи дали ищецът дължи изпълнение на притезанието, удостоверено с влязлото в сила изпълнително основание, е необходимо да се изследва въпросът дали погасителната давност е изтекла, респективно дали е била прекъсвана и съответно в кой момент изтича. Спирането и прекъсването на погасителната давност не са уредени в АПК и тази празнота следва да бъде преодоляна чрез правоприлагане по аналогия на закона съгласно нормата на чл. 46, ал. 2 от Закона за нормативните актове. Това правно средство за преодоляване на празнината в законодателството е приложимо в процесния случай доколкото съответства на целта на АПК /конкретно на нормата на чл. 285, ал. 1/, не е свързано с обосноваване на наказателна, административна или дисциплинарна отговорност и не се касае за приложение на норми, които уреждат само изчерпателно изброени случаи.

Погасителната давност е правен институт, уреден в чл. 110 – чл. 120 от ЗЗД. Разпоредбата на чл. 115 от ЗЗД регламентира случаите, в които давност не тече, а нормата на чл. 116 от ЗЗД изчерпателно урежда и юридическите факти, прекъсващи давността. От прекъсването на давността започва да тече нова давност /чл. 117, ал. 1 от ЗЗД/. Съгласно чл. 116, б. „в“ от ЗЗД давността се прекъсва с предприемане на действия за принудително изпълнение. От събраните по делото писмени доказателства се установява, че такива действия не са предприемани през целия период от 02.09.2011 г. до 02.09.2016 г. включително. Действия по ефективното изпълнение на заповедта са предприети едва в края на 2017 г. – с покана за доброволно изпълнение от 07.11.2017 г., както и през 2018 г. и 2020 г. /описани по-горе/, т. е. действия по изпълнението са осъществени след изтичане на давностния срок по чл. 285, ал. 1 от АПК. Предвид това съдът приема, че в конкретния случай давността не е била прекъсвана на основание чл. 116, б. „в“ от ЗЗД, тъй като към месец ноември 2017 г. и към 2018 г., 2019 г. и 2020 г., така и към датата на предявяване на исковата претенция по чл. 292 от АПК, давността е изтекла. Всички последващи по време, посочени по-горе действия на администрацията, насочени към реализиране на изпълнението, са без правно значение на фона на настъпилите вече ефект на правно отреченото право на принудително изпълнение, поради просроченото им извършване.

Предвид гореизложеното настоящият съдебен състав намира, че искът се явява основателен и като такъв следва да бъде уважен.

С оглед изхода на спора е основателна и претенцията на процесуалния представител на ищеца за присъждане на направените по делото разноси, на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, в размер на общо 850 лева, представляващи държавна такса в размер на 50 лева и заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 800 лева. По отношение на претендираното адвокатско възнаграждение в размер на 800 лева и направеното в тази връзка възражение от процесуалния представител на ответника за прекомерност на същото, съдът намира така направеното искане за неоснователно, тъй като адвокатско възнаграждение в размер на 800 лева не е прекомерно с оглед на фактическата и правна сложност на делото.

Водим от горното Административен съд - София-град, 24-ти състав

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на РДНСК – С. и ДНСК, че правото на принудително изпълнение на заповед № ДК-02-ЮЗР-401/18.08.2011г. на началника на отдел „Координация и контрол“ при РДНСК – Югозападен район е погасено по давност и несъществува по отношение на [фирма], [населено място].

ОСЪЖДА РДНСК – С. и ДНСК да заплатят на [фирма], [населено място], представляван от К. Т. К., сумата в размер на 850 /осемстотин и петдесет/ лева, представляваща разноси по делото.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС на РБ в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

СЪДИЯ: